

ES PEDRIS LLARG



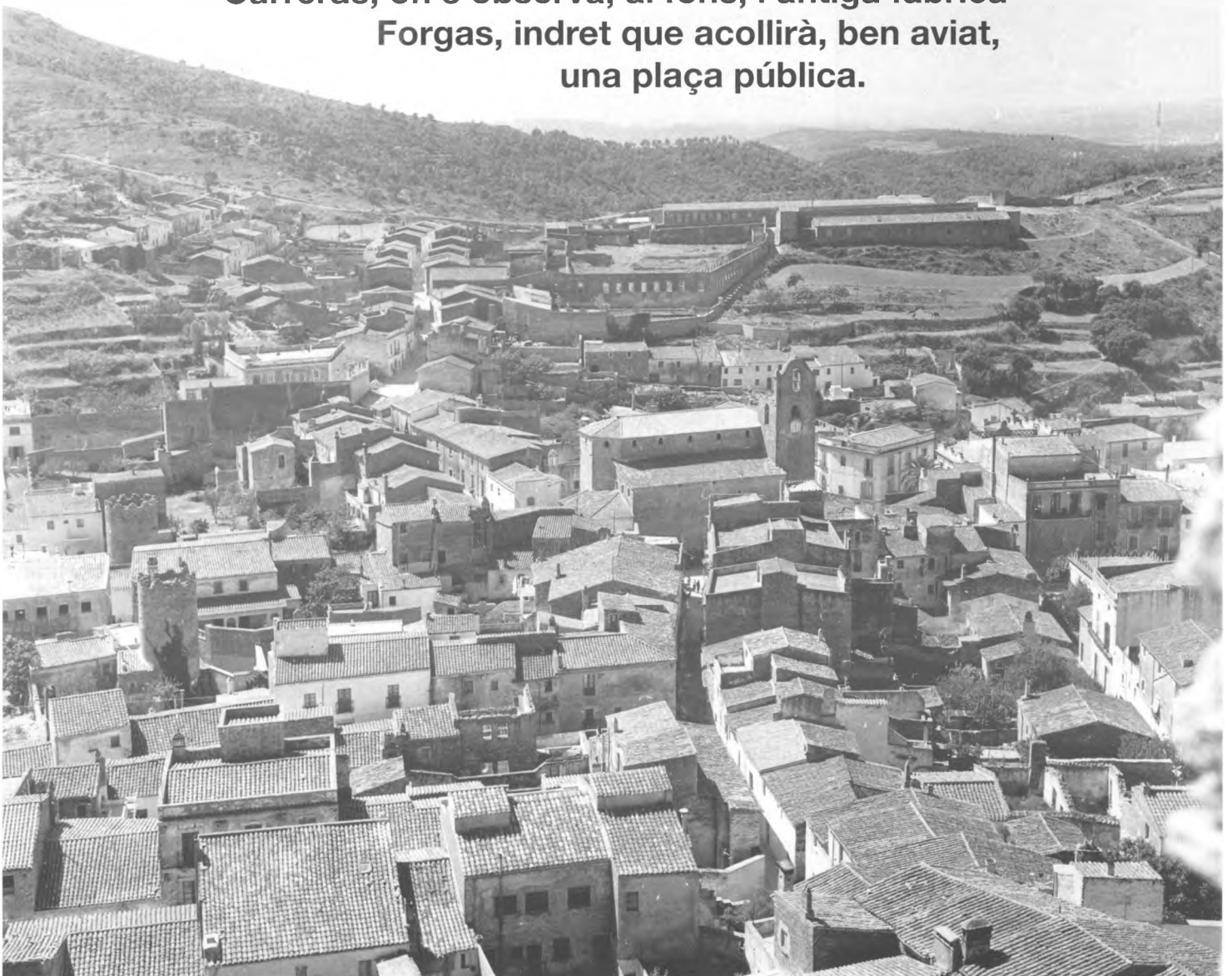
Núm. 63
Març
2003

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR/ESCLANYÀ

En record de Josep Carreras i Riera

Imatge del nucli antic de Begur, presa l'any 1959 per Josep Carreras, on s'observa, al fons, l'antiga fàbrica Forgas, indret que acollirà, ben aviat, una plaça pública.





Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 63
Març 2003

* * *

Edició:



Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal
Bonaventura Carreras, 11
17255 Begur .
Telèfon: 972 62 43 05
E-mail: llcosta@teleline.es
www.begur.org

Col·laboració:



Diputació de Girona

Serveis gràfics:

Imatge i Lletra, s.l.

Impressió:

Impremta Palé, SAL
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit legal:

Gi - 802 - 1987

* * *

Els conceptes i les opinions sostinguts en els articles signats que apareixen en **ES PEDRÍS LLARG** no representen necessàriament l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRÍS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això suposi cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

Alcaldia

Arriben temps d'eleccions

El temps passa, i una prova ben clara n'és el fet que hem encetat un any marcat, com a mínim, per dues conteses electorals: les eleccions municipals del mes de maig i les eleccions al Parlament de Catalunya, molt probablement a la tardor. Cal tenir en compte que són les dues administracions més properes al ciutadà (Ajuntaments i Generalitat), i per tant el resultat d'aquestes eleccions tindrà una repercussió important en el futur dels municipis i en el conjunt de Catalunya.

El mes de novembre passat vaig ser escollit, per tercer cop, candidat a l'alcaldia de Begur per la federació de CiU. Després de vuit anys com a alcalde i veure la feina que s'ha portat a terme, m'enorgulleix que tornin a confiar en mi. A l'experiència acumulada al llarg d'aquests anys, cal afegir la mateixa il·lusió del primer dia, i el compromís de tenir la mateixa dedicació que hi he dispensat al llarg dels vuit anys. Cal també dir que l'ampli suport que em va donar el poble de Begur l'any 1999 ha estat un motiu més per treballar fermament per al municipi.

Fent un ràpid balanç del que han estat aquests darrers quatre anys haig de dir que, malgrat els problemes que hi ha sempre en un Ajuntament, estic molt satisfet de com han anat les coses, i que tot i el cansament que comporta portar a terme tantes reformes, hem estat capaços de complir un programa que realment era molt ambiciós, amb una inversió al municipi superior als vuit milions d'euros, alhora que els diferents serveis que ofereix el Consistori han funcionat d'una forma molt correcta.

És per això que vull aprofitar aquest editorial d'*Es Pedrís Llarg* per agrair l'esforç realitzat a totes les persones que han col·laborat perquè hagi estat possible arribar fins aquí: a tot el personal de l'Ajuntament, a tots els com-



panyes de l'equip de govern, a l'oposició que ha estat respectuosa, a la comissió de festes, a totes aquelles entitats que vetllen perquè hi hagi activitats, i a totes les altres institucions i administracions amb les quals ha estat un plaer poder treballar per a aquest petit racó del Baix Empordà que és Begur.

M'he sentit un alcalde amb molt de suport, i això és molt important, ja que m'ha donat forces per superar moments complicats que sempre sorgeixen al llarg de la legislatura.

També és el moment de demanar disculpes a aquelles persones o entitats que hagin sortit perjudicades per decisions municipals, decisions acordades sempre amb l'objectiu de l'interès general.

Per acabar, animo tota la ciutadania de Begur a participar, amb el seu vot, en les properes eleccions municipals. Serà la millor manera d'expressar que gaudim d'una bona salut democràtica.

CARLES ARNAU I FERRER
Alcalde

Extracte d'acords

Comissió de Govern 19/11/02

- Es contracta l'empresa Enllumenats Costa Brava, SL per a la renovació general de l'enllumenat públic de Sa Fontasa, per un import de 19.218 €.

Comissió de Govern 26/11/02

- S'acorda contractar l'empresa Telecom per al subministrament d'un nou transmissor i l'arranjament del sistema radiant per a Ràdio Begur (pressupost, 11.850 €).

- Es ratifica la proposta del Tribunal Qualificador en relació a les proves selectives convocades per a la provisió de dues places d'auxiliar administratiu, i es nomenen Maria Lluïsa Roca Caner i Marina Pérez Contreras per ocupar les places convocades.

Ple 26/11/02

- S'aprova per unanimitat la imposició de contribucions especials de millores per a la realització de les obres d'enllumenat de la Urbanització La Borna, amb un percentatge a repartir del 90% i el valor cadastral com a mòdul de repartiment.

Ple 17/12/02

- Per majoria s'aprova inicialment la Revisió i Adaptació a la nova Llei d'Urbanisme del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (Pla General).

Ple 14/01/03

- Es ratifica per unanimitat el conveni signat amb l'empresa Sather, SA en virtut del qual s'acorda la resolució per mutu acord del contracte d'execució de les obres de remodelació de la plaça Forgas.

- Aquest acord es fonamenta en un informe de l'arquitecte director de les obres en què es constata que el greu desviament en els terminis d'execució són imputables exclusivament al contractista.

- S'aprova per unanimitat adjudicar a l'empresa Giro-cat, SL la finalització de les obres de la plaça Forgas.

- S'acorda per unanimitat adjudicar la subhasta pública de la instal·lació d'enllumenat a la urbanització de la Borna a l'empresa BC Fibra Òptica, SL pel preu de 152.251 €.

Comissió de Govern 28/01/03

- Es contracta l'empresa Servià Cantó, SA per dur a terme les obres de pavimentació del carrer Dr. Pericot i la plaça d'Es Garrigà (pressupost: 18.596 €).

Comissió de Govern 4/02/03

- S'acorda contractar l'empresa Servià Cantó, SA per dur a terme les obres de pavimentació del carrer Assutzena (Ses Costes) i del camí de S'Antiga a Sa Riera (pressupost 16.810 €).

Comissió de Govern 11/02/03

- Es contracta l'empresa Servià Cantó, SA per dur a terme les obres de pavimentació dels carrers Joan Maragall i Josep Pla de Residencial Begur (pressupost: 25.947 €).

Comissió de Govern 18/02/03

- En ser necessari dur a terme obres de pavimentació al carrer Miquel de Palol (Residencial Begur), es contracta l'empresa Servià Cantó, SA per un import de 20.646 €.

ATENCIÓ AL PÚBLIC DE L'ALCALDIA I REGIDORIES

Alcaldia: **Carles Arnau**.
Governació / Hisenda / Comerç
De dilluns a divendres, matins de 9 a 2.

1r tinent d'alcalde: **Joan Català**.
Urbanisme / Obres i Serveis
Matins: De dilluns a dijous, de 10 a 1
Dissabtes, de 11 a 1
Tardes: Dimarts, de 6 a 8
Dimecres, de 6 a 8
(Esclanyà)

2n tinent d'alcalde: **Francisco Vadillo**.
Esports / Festes / Ràdio / Cinema
Dimarts tarda, de 6 a 8

3r tinent d'alcalde: **Neus Artiga**. Sanitat
/ Gent Gran / Activitats Casino
Dilluns matí, d'11 a 1

Regidoria de Serveis Socials i Consell
Municipal d'Esclanyà:
Montserrat Corredor
Dimarts tarda, de 7 a 8 (Begur)
Dijous tarda, de 2/4 de 4 a 5 (Esclanyà)

Regidoria de Turisme, Cultura i Joventut:
Gemma Amiel
Concertar prèviament hora al tel.:
972 62 45 20 (oficina de turisme)

Regidoria d'Ensenyament: **Rosa Pérez**
Dissabte matí, de 10 a 12
(Visites concertades)

Regidoria de Medi Ambient i Platges:
Joan Garcia
Dilluns matí, de 12 a 1

Regidoria d'Activitats d'Esclanyà:
Maria D. Torrent
Dijous tarda, de 5 a 7 (Esclanyà)

Nota: Es recomana concertar l'hora de visita amb antelació.

Àrea de Medi Ambient

Es notifica a tots els begurencs que la Generalitat de Catalunya, Departament de Medi Ambient, ha dictaminat l'ordre de notificar als Ajuntament que la crema de la tala d'arbres i neteja de boscos abasta el període del 16 d'octubre al 14 de març. Fora d'aquestes dates s'ha de sol·licitar per escrit al Departament de Medi Ambient de la Generalitat.

Es demana a tots els usuaris, a nivell particular, que hagin de podar i netejar els seus jardins, que dipositin les restes vegetals als contenidors ubicats a l'abocador municipal, igual que tots els mobles, neveres, etc... sempre que es disposi de mitjà de transport.

Us agraïm la vostra col·laboració.

Regidoria de Medi Ambient

Seguretat



POLICIA LOCAL 972 62 42 00
972 62 34 78

MOSSOS D'ESQUADRA 088

INFORMACIÓ GENERAL 112
(Àmbit tot Catalunya)

VI Campionat d'Aeròbic per a Grups a Girona, Begur 2003

Ha passat un any i amb ell una nova diada d'aeròbic i *funk* en el nostre pavelló d'esports.

El que va néixer ara fa sis anys com una prova esportiva i que no sabíem l'èxit que podia assolir, s'ha convertit en una festa que reuneix gent de molts indrets i que representa donar a conèixer el nostre poble arreu de les comarques gironines.

Com cada any, i com a norma general, el Campionat d'aeròbic se celebra una setmana abans de la Festa de Carnaval, per aprofitar el muntatge del pavelló.

Enguany la participació en les diferents categories ha estat de 420 concursants, repartits en 65 grups, i el públic assistent ha superat les 1.250 persones.

El jurat, format per tres jutges nomenats per la Federació Catalana de Gimnàstica, va tenir seriosos problemes per establir les classificacions finals, a causa de l'alt nivell de totes les formacions.

Els resultats finals els trobareu a la plana web de l'Ajuntament de Begur.

Des de l'àrea d'Esports de l'Ajuntament de Begur volem agrair la col·laboració del Grup de Festes en el decurs del Campionat i el suport de la Creu Roja en aquest esdeveniment.



Carnaval 2003

El passat diumenge 2 de març es va celebrar un any més el tradicional Carnaval a Begur.

Es va fer l'habitual concurs de disfresses per categories i modalitats individual, parelles i comparses, amb el sorteig d'un DVD, i tot va estar amenitzat pel grup Chapó, que van aconseguir en conjunt una festa amb molt d'èxit.

Moltes gràcies i fins l'any que ve.

Grup de Festes



Registre civil

NAIXEMENTS EN EL MUNICIPI DE BEGUR DURANT EL PERÍODE COMPRÈS ENTRE L'01-10-2002 I EL 31-12-2002

DATA	NOUNAT/DA	FILL/A DE:
02-10-2002	Melody HERNÁNDEZ GONZÁLEZ	Miguel Hernández Sánchez
05-10-2002	Aleix BUSSOT RODRÍGUEZ	Miguel Bussot Caballero
05-10-2002	Biel BUSSOT RODRÍGUEZ	Miguel Bussot Caballero
14-10-2002	Isaac Daniel RAMÍREZ ESPARCIA	Juan José Ramírez Barba
30-10-2002	Lluís BOFILL ARTIGA	Martí Bofill Hugas
01-11-2002	Vicenç GÓMEZ DALFÓ	Jesús Vicente Gómez Molina
10-11-2002	Francisco LAGO AGUILERA	Francisco Lago Blanco
27-11-2002	Kilian PÉREZ VALENCIA	Agustín Pérez Pérez
09-12-2002	Lucía BORRÁS MOLINA	Luis Borrás Fernández
11-12-2002	Berta MARÍN CARRERAS	Ramón Marín Cobos
27-12-2002	Hector POCH AGUILAR	Francisco Poch Ripoll

DEFUNCIONS I ENTERRAMENTS EN EL MUNICIPI DE BEGUR DURANT EL PERÍODE COMPRÈS ENTRE L'01-10-2002 I EL 31-12-2002

NOM:	DATA:	MUNICIPI DE L'ÒBIT:
Primitivo ESPINAS FORASTER	27-10-2002	BEGUR
Aldo MACCHETTI	06-11-2002	GIRONA
Tránsito DELGADO SÁNCHEZ	20-11-2002	GIRONA
Miquel GUTIÉRREZ PICÓN	26-11-2002	ESCLANYÀ
Antonio HUERTAS ROMERO	16-12-2002	BEGUR
Josep CARRERAS RIERA	15-12-2002	GIRONA
Ana BATALLER PASTORET	26-12-2002	BEGUR
Afegit del trimestre anterior : Montserrat GRAU ARNAU	08-07-2002	GIRONA

CASAMENTS CELEBRATS EN EL MUNICIPI DE BEGUR DURANT EL PERÍODE COMPRÈS ENTRE L'01-10-2002 I EL 31-12-2002

NOM DEL NUVI:	NOM DE LA NÚVIA:	DATA CASAMENT:
Santos CAÑEDO CEA	Maria Teresa FORMENT GÓMEZ	05-10-2002
Enrique TORRAS ABARCA	Imma GELABERT DESEL	20-10-2002
Francisco Xavier PI MARQUÈS	Judith RADO SIERRA	25-10-2002
Jorge PÉREZ GARCÍA	Monica GOU LOZANO	26-10-2002
Joan VALLÈS FERRER	Rocío Aurora HOLZER	26-10-2002
Víctor GARCÍA NAVARRO	Patricia FUYA SERRANO	26-10-2002
Sean Francis MCMANAMON	Montserrat ESPUÑES COLET	16-11-2002
Ramon de VALLESCAR PIÑANA	Dinora Margarita GARCIA-O'MEANY MORENO	16-11-2002

Millores al municipi



Afegit del trimestre anterior :
Asfaltat dels carrers Miquel de Palol, Joan Maragall, Josep Pla, Assutzena (Ses Costes), Doctor Pericot i Son Ric.



Nova vorera a l'entrada d'Esclanyà.



Millores a la plaça d'Es Garrigà.

Diada d'homenatges

Com a darrers actes de tots els programats amb motiu de la inauguració de les reformes del camp de futbol de Begur, varen tenir lloc el dia 29 de desembre del 2002 dos partits de futbol i diversos homenatges.

A les deu del matí es va jugar un partit de futbol-7 entre els integrants de l'Escoleta de futbol de l'Associació Esportiva Begur El Futur.

Seguidament es va retre un homenatge als exjugadors del CF Begur de les temporades 1959/60 fins a la 1969/70, Deu primers anys del nostre Club, i als directius de la junta fundadora.

Abans de seguir comentant els fets d'aquest homenatge, els organitzadors d'aquesta diada volem demanar disculpes a tots aquells exjugadors als quals no els va arribar la invitació. Sabem que son molts, però no teníem més informació que la que ens donaven els mateixos exjugadors i directius que viuen a Begur.

Durant la recerca de tota aquesta gent, de la qual tan sols sabíem el cognom i la població en què residien fa 30 o 40 anys, vàrem descobrir que alguns d'ells ens han deixat, d'altres viuen a diferents localitats dintre de les comar-

ques gironines i n'hi ha que resideixen a l'estranger.

El resultat final és que vàrem reunir 34 exjugadors i 3 directius, i que alguns d'ells no s'havien vist des que jugaven a futbol.

Nosaltres coneixem els que viuen a Begur.

Amb els exjugadors que venien de fora de la nostra vila només havíem tingut converses telefòniques, per aquest motiu quan entrava al camp de futbol una persona desconeguda ens presentàvem i en preguntar-li el seu nom, sentíem per darrera: "Fixa't, aquest que ara entra sembla en... però, carai! fa tants anys".

Cares plenes d'alegria i emoció, encaixades i xerrades recordant partits i vivències d'aquells anys van presidir un matí que el sol i la bonança climatològica van acabar d'arrodonir.

Tots els homenatjats van rebre una placa commemorativa de la diada de mans de Francisco Vadillo, regidor d'Esports de l'Ajuntament de Begur.

També es va lliurar una placa a Georgina Carreras Caner, jugadora de



l'equip infantil de l'Associació Esportiva Begur, amb motiu de la seva participació a la Selecció Catalana de Futbol i de guanyar el Campionat d'Espanya de Futbol-7 femení.

Per finalitzar la diada va tenir lloc un partit de futbol entre exjugadors del CF Begur, residents contra no-residents a la nostra vila, partit en el qual es va veure una barreja de generacions i que va servir perquè tots aquells que havien jugat en el vell camp de terra tinguessin l'oportunitat de provar la nova gespa artificial.

Moltes gràcies a tots els que vàreu fer possible la Diada d'Homenatges del 29 de desembre del 2002.

Àrea d'Esports

Activitats a Esclanyà



Carnaval infantil al nou Local Polivalent d'Esclanyà amb FEFE i CiA. 1 de març de 2003.



Activitat fanalet de Reis. Esclanyà. 3 de gener de 2003.



Exposició i degustació de coques i pastissos fets a casa. Dia de Santa Llúcia. 13 de desembre de 2002.



El Pare Noel visita la mainada d'Esclanyà. 21 de desembre de 2002.

L'Olivar Vell d'Esclanyà

La nostra escola

La nostra escola, L'Olivar Vell, aquest curs ha tingut una important ajuda, col·laboració, participació i, el que és més important, una molt bona relació amb els pares i mares.

Tot va començar quan unes mares es van oferir a pintar els gronxadors del pati. D'aquí es va passar a pintar les porteries, les grades... I no volem dir només pintar, si no restaurar i arreglar. Més tard van intervenir-hi avis i àvies, que muntaren un petit hort i també ajudaren a pintar. La cosa va anar augmentant i es va demanar a l'Ajuntament col·laboració en el pagament de les pintures, el permís i tots els materials necessaris per arreglar dos petits ves-

tuaris i convertir-los en una aula per a psicomotricitat. Aquí sí que els pares es van lluir: en un dissabte van tirar la paret que separava els dos vestuaris i van obrir una finestra de cara a sud.

Després d'uns quants mesos tenim la nova aula de psicomotricitat amb dutxes i tota mena de detalls i detallets, fundes noves que les mares han cosit per a tots els matalassos i peces de psicomotricitat. El menjador escolar també s'ha pintat i arreglat (parets, taules, cadires...) amb plats i coberts nous, que ha pagat l'Ajuntament.

I a més a més, una vorera nova a l'entrada del menjador i de les aules, que ha fet que força pares es relacionin i hi hagi una bona amistat entre ells.

Una altra part molt positiva que hem

vist és que els i les alumnes tenen molta més cura del material escolar i de les instal·lacions, ja que han vist que hi treballaven els seus pares i mares.

Les mestres volem donar les gràcies a totes les persones (mares, pares, avis, àvies...) que de manera desinteressada i sense ànim de lucre han dedicat aquests mesos, de molta feina, a fer que l'escola sigui més bonica. També volem donar les gràcies a l'Ajuntament per la seva gran ajuda, atès que sense la part econòmica no s'hauria pogut dur a terme.

Atentament,

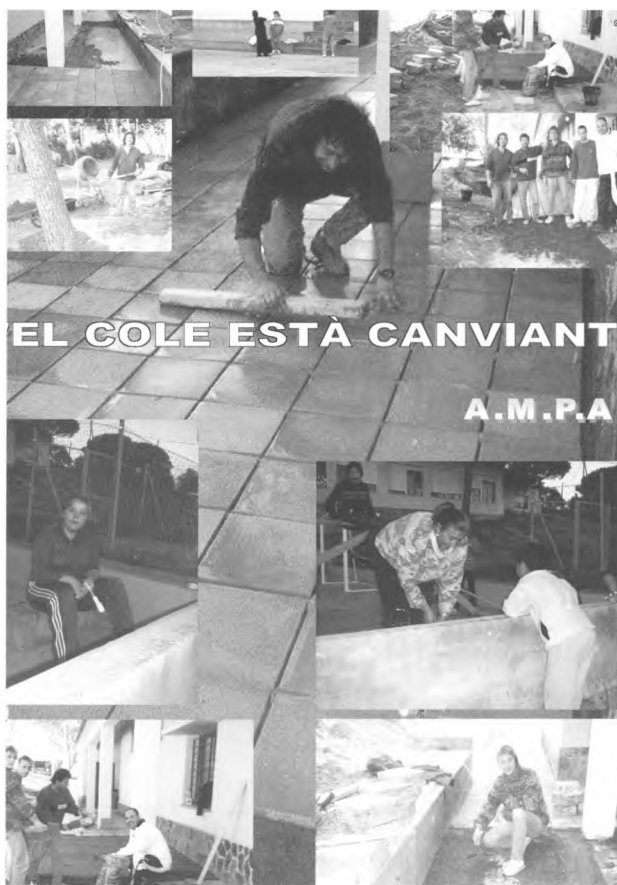
Les mestres

L'AMPA

Avui dia, encara hi ha persones que creiem que és possible un món millor. A vegades pensem que no podem fer res per millorar-lo, creiem que només podem ajudar gent d'altres països o cultures. Tampoc veiem que, si no podem fer quelcom per canviar les injustícies d'aquest món, sí que podem fer que les persones més properes a nosaltres siguin una mica més felices. Això és el que ens ha passat a les famílies de l'escola d'Esclanyà.

Un dia, després d'una reunió escolar, unes mares vam proposar de pintar els gronxadors que estaven en mal estat, i així va començar tot. Ens vam engrescar i vam començar amb esforç i empena a transformar una mica el col·legi dels nostres fills. La nostra sorpresa va ser molt gran en comprovar que arran de la nostra iniciativa moltes persones volien col·laborar-hi. L'actual equip de govern de Begur i Esclanyà ens va fer costat des del primer moment.

Ha sigut i és una experiència molt enriquidora. Hem treballat molt, amb fred, calor, vent i pluja (a Esclanyà no ha arribat a nevar), hem passat estones



boniques i divertides. Tot ens ha servit per conèixer pares, mares, alumnes i mestres amb molta il·lusió per a la transformació de l'escola.

Cada dia una novetat, una expectació: nervis, petons, plors, abraçades i alegria, sobretot l'alegria a la cara dels nens i les nenes, que és el que ens ha compensat més, ja que al cap i a la fi tot s'ha fet per ells.

Creiem que la valoració és positiva i esperem que la nostra empena no s'acabi aquí. Això és un bon començament i desitgem que sigui un bon exemple per als nens i nenes: que vegin que no sols seran espectadors de la seva vida, sinó que també han de ser-ne protagonistes. Ara ja valoren i senten més seva l'escola, perquè han vist l'esforç que han fet els seus pares.

Finalment i per acabar volem donar les gràcies a l'Ajuntament, a tot el professorat de l'escola, a Joan Gou per la seva complicitat, a la brigada de l'Ajuntament, als manobres Ivan i José per la seva col·laboració desinteressada, malgrat que no tenen nens a l'escola, al personal de la ferreteria Miquel Espada per la seva amabilitat, als avis i àvies dels

nostres fills, al pintor Àngel Parra pels seus consells pictòrics, a Ponç Feliu per les seves fustes, al supermercat Champion per ser els nostres reis mags, i en general gràcies a tots per engrescar-nos i posar una mica de color a la nostra vida.

AMPA

Editada la correspondència entre Bosch Gimpera i Lluís Pericot

Acaba de veure la llum el llibre *58 anys i 7 dies*, que recull la correspondència entre el prestigiós arqueòleg Pere Bosch Gimpera i el begurenc d'adopció Lluís Pericot. Les cartes repassen la història de l'arqueologia catalana i la seva imbricació en el context científic internacional. Però, les cartes de Bosch Gimpera van molt més enllà i esdevenen un apreciable reflex de l'evolució històrica de l'Estat espanyol, explicat, sobretot, a partir de les vicissituds de la comunitat acadèmica i científica; no en va Pere Bosch Gimpera va ocupar càrrecs de gran responsabilitat: rector de la Universitat Autònoma republicana i conseller de Justícia des del mes de juny de 1937.

La transcripció de les cartes enviades per Bosch Gimpera a Pericot s'acompanya d'un autèntic aparell crític constituït per 1.469 imprescindibles notes a peu de pàgina –que ajuden a contextualitzar les esmentades cartes– i un interessant estudi introductor i obra del professor de Prehistòria de la Universitat de Barcelona Francisco Gracia Alonso –analitza essencialment la figura de Pere Bosch i Gimpera–, del nét de Pericot i catedràtic de la mateixa Universitat, Josep M. Fullola –ens acostava a la figura de Lluís Pericot, sobretot des d'un punt de vista molt proper i familiar– i de Francesc Vilanova, de la UAB, que elabora una aproximació de l'Escola Catalana d'Arqueologia.

Des d'un punt de vista de Begur, cal dir que l'article introductor de Josep M. Fullola i Pericot, intítulat "Lluís Pericot: records d'un quart de segle de convivència", és interessantíssim, atès que dibuixa el perfil de Pericot a partir de l'òptica familiar. Parla extensament del seu sogre, Salvador Raurich, i la influència que va tenir la família política i el poble de Begur en la seva intensa vida científica.

Com escriu Fullola, Lluís Pericot no va amagar mai l'amor per les seves arrels, Torroella de Montgrí, Girona i Begur. Recorda com el seu avi explicava la història del castell de Begur i de l'Empordanet a les noies que feien el Servei Social al convent de santa Reparada. Narra, també, les migdiades que feia l'il·lustre prehistoriador, en el



Foto: Carreras.

Lluís Pericot, el dia del seu homenatge a Begur, l'any 1972.

seu temps d'oci, al jardí de la seva casa familiar de Begur, tombat en una hamaca, mentre escoltava música clàssica (preferentment de Wagner), així com la seva desconeguda afecció pel conreu de la poesia. Josep M. Fullola explica que Pericot mai va gosar fer pública aquesta afecció, i transcriu les tres darreres de les deu estrofes d'una pràcticament inèdita *Oda a Begur* que el científic va escriure la primavera de 1936:

Com els cinc dits d'una mà grandiosa
s'escampessin l'espai atravesant;
com ossada gegant que se reposa
damunt del blau immens escumejant,
les arestes ingents de les muntanyes
es van obrint deixant en lloc segur, suaus,
joliu, plenes de flors i canyes
les platges de Begur.

.....

Més si al Puig de son Ric us enfiléssiu
tenint al davant vostre el vell Montgrí,
i el seu castell daurat, el contempléssiu
per la llum que del mar li ve al matí,
Fornelles veurieu als vostres peus mateix
cent pobles i muntanyes per guaitar,
que del Montseny al Canigo es segueix
d'un cop tot l'Empordà.

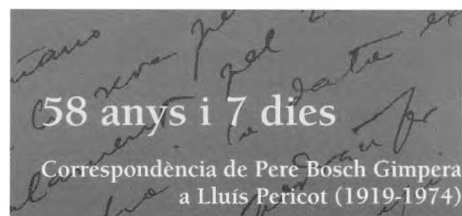
.....

Llisa en pendent baixa la seva vora
per a enfonsar-se d'Aiguafreda al rec;
allí al bell mig l'esperit s'enamora
i en suau hamaca tot l'estiu hi jec.
De la pineda, del castell, del poble,

voltada i protegida per Son Ric,
és el racó més bell de tot el poble
la casa d'en Raurich.

Cal dir que totes les cartes, ara editades, es conserven a la Biblioteca de Catalunya, a Barcelona. En definitiva, un interessant llibre, editat per la Universitat de Barcelona, del qual recomanem la lectura.

Lluís Costa



Francisco Gracia
Josep M. Fullola
Francesc Vilanova



Presentació de la bandera dels Pomells de Joventut

Com ja s'ha explicat en diverses ocasions, el projecte de creació dels Pomells de Joventut fou concebut i impulsat, al voltant de l'any 1920, per l'escriptor Josep M. Folch i Torres. Formaren cèl·lules a molts indrets de Catalunya amb una finalitat moral i patriòtica, com fou el cas de Begur. En aquell temps, el rector de la parròquia era mossèn Salvador Riera i Pau –que actuà com a consiliari dels Pomells de Begur– i exercia com a pedagog un personatge molt catalanista, mossèn Jaume Plana i Casellas, que actuava com a director del col·legi Nostra Senyora del Carme de Begur.

El dia 22 de juliol de 1922, Josep M. Folch i Torres pronuncià una conferència a Begur en què exposà el seu projecte sobre els Pomells. La resposta popular va ser entusiasta: gairebé tota la mainada del poble en formà part. Organitzaren actes, aplecs i desfilades i reivindicaren l'esperit cristià i la puresa de la llengua. Les reunions es feien al Casino, que era la seu del col·legi Nostra Senyora del Carme. Allí es preparaven les vetllades culturals: comèdies, cantada de cançons, recital de poesies, etc.



Carles Arnau, Ramon Folch i Lluís Costa, acompanyats de les pomellistes Isabel Marquès i Lola Moret, davant de la bandera dels Pomells.

Un emblema molt representatiu dels Pomells de Joventut era la bandera, que fou zelosament guardada durant molts anys, i en un temps molt difícil –la dictadura franquista– per una activa pomellista: Concepció Pi, la popular Tatò. Fa uns anys, l'esmentada bandera fou traslladada a la Fundació Folch i Torres de Palau-Solità i Plegamans i,

posteriorment, fou retornada a Begur.

Amb el cop d'Estat protagonitzat pel general Miguel Primo de Rivera, el setembre del 1923, es decretava la dissolució i clausura dels Pomells de Joventut per separatistes. Tot i el curt espai de temps de pervivència dels Pomells, a Begur van deixar una petja inesborrable.

El passat dia 21 de desembre la bandera dels Pomells de Joventut fou presentada oficialment a l'Ajuntament de Begur. En l'acte, hi van intervenir Ramon Folch i Camarasa –fill del fundador dels Pomells–, l'historiador i arxiver de Begur Lluís Costa i l'alcalde del municipi, Carles Arnau. A destacar l'assistència de dues pomellistes de Begur que sortosament encara avui poden aportar el seu testimoni: Isabel Marquès i Lola Moret.

A partir d'ara la bandera dels Pomells de Joventut de Begur es pot contemplar exposada en una vitrina a l'entrada de l'Ajuntament. Així mateix, apuntem que s'ha editat un opuscle que recull la història de l'entitat. Qualsevol persona interessada a disposar-ne, cal que ho demani a l'Ajuntament de Begur.

La biblioteca de l'escola Doctor Arruga

A la biblioteca de l'escola impulsem el plaer per la lectura a través de l'hora de biblioteca que les diferents classes tenen en el seu horari lectiu.

Cada dia al migdia de 12'15 a 13'15 els alumnes poden disposar d'aquest espai per tal de fer feines, buscar informació o llegir.

Aquest és el lloc idoni per fer recerca d'informació en tots els suports disponibles: escrit i informàtic.

Cal dir que aquest curs s'han connectat tres ordinadors per tal de poder escriure-hi els treballs, i dos estan connectats a Internet per tal de fer recerques.



El mes de febrer tots hem pogut gaudir d'una exposició titulada "Anem a veure llibres" que també hem col·locat dins de l'espai de la biblioteca i que ens ha proporcionat el departament de Cultura de la Diputació de Girona. Aquesta exposició és itinerant per la província de Girona i proporciona una visió àmplia de la literatura infantil més nova.

Per la diada de Sant Jordi el Departament d'Ensenyament ens deixarà una altra exposició de llibres, que quedarà muntada també a la biblioteca i tots els alumnes en podran fruit.

Isabel Marquès i els Pomells de Joventut

Després de tres anys d'absència, la bandera dels Pomells de Joventut ha tornat a Begur i es pot contemplar al vestíbul de l'Ajuntament. Les vicissituds viscudes per aquesta senyera són dignes de ser conegudes, tant per les anècdotes que l'envolten com per la importància que els Pomells de Joventut van tenir en el seu moment. És per això que hem volgut conèixer de primera mà els detalls d'aquesta història i hem entrevistat Isabel Marquès, una de les pomellistes més destacades.

-En primer lloc, Isabel, voldriem saber com se sent ara que la bandera ha tornat a casa.

-Estic molt contenta perquè la bandera ha tornat a Begur. També estic molt agraïda al fill de Folch i Torres i li vaig donar les gràcies el dia que el vaig veure.

-Com ha viscut tota la història de la bandera, des que va marxar del poble fins a la seva tornada?

-Em va saber molt de greu que la bandera dels Pomells marxés de Begur. La bandera era del poble i casa seva és l'Ajuntament. Vaig anar a parlar amb l'alcalde perquè la bandera tornés a Begur. Jo sóc pomellista i no vull que la bandera estigui fora del poble. Una cosa que té història no pot anar a parar a un altre lloc.

-Sabem que la Tatò va amagar la bandera durant el temps de la dictadura, ¿què en pensa de la seva relació amb la bandera?

-Molta gent va amagar coses durant la dictadura, perquè no es podien ensenyar i era perillós. Mossèn Salvador va donar papers i la bandera a la Tatò perquè els hi guardés. Però la Tatò havia d'entendre que la bandera no era seva, que era de tots els beguerencs. La Tatò era una pomellista més que apuntava els membres de l'associació i que va seguir la manera de fer de mossèn Salvador, que també era molt catalanista. Crec que la Tatò es va

equivocar donant la bandera perquè marxés fora de Begur. Ho hauria d'haver consultat amb les altres pomellistes, perquè totes érem igual.

-Ens agradaria saber quins són els records d'aquella època, quines activitats realitzaven els Pomells de Joventut.

-Doncs fèiem una mica de tot: excursions, teatre, cantades. Una de les excursions més maques va ser una trobada a Montserrat amb altres pobles de Catalunya i amb Folch i Torres. Fèiem moltes vetlades al Casino i tenien molt d'èxit perquè assajàvem molt. En Sirés s'encarregava de la música. Era molt maco perquè tant es feien coses per a nois com per a noies i teníem molt respecte per la gent gran. Una vegada mossèn Salvador va fer tocar *Els Segadors* a l'església i tots estàvem una mica espantats, perquè no sé pas què hauria passat si la cosa s'hagués embolicat. Llavors hi havia moltes coses que poc que es podien fer així com així.



Isabel Marquès, amb Ramon Folch i Camarasa, director de la Fundació Folch i Torres, i la pomellista Lola Moret, davant de la bandera dels Pomells que s'exhibeix a l'Ajuntament de Begur.

-Creu que avui el jovent s'engrescaria amb una associació semblant?

-Em fa l'efecte que no, perquè llavors ens inculcaven molt la religió i el respecte i ara el jovent no en vol saber gaire res. Trobo a faltar aquell respecte que nosaltres teníem per la gent gran, que ajudàvem sempre que podíem.



Els Pomells de Begur.

Per Nadal, ¿cada ovella al seu corral?

Fins als anys vuitanta del segle passat, les famílies comptaven amb pare i mare, fills, avis i, sovint, oncles i ties. També hi havia sogres i consogres. Els fills havien estat educats dins del respecte més rigorós envers els pares i les persones grans. Les llars (el corral) eren pisos o cases prou grans per poder aplegar-s'hi tota aquella família. Aquelles reunions nadalenques les recordem com a quelcom entranyable, amb pessebre, nades, bons dinars, misses del gall, regals de reis i "bon rotllo" entre tots plegats.

Però, actualment, les famílies són molt diferents. I els "corrals" també. Ja fa molts anys que el jovent té serioses dificultats per formar una família, perquè els pisos són molt cars i petits, i les hipoteques graven el pressupost familiar. Tot plegat fa que una parella de joves, per casar-se, necessitin que la dona també porti un sou a casa.

Per altra part, les parelles es desfan molt sovint. Quan el pare i/o la mare ja té una altra parella, apareixen els nous avis i els nous cunyats i, sobretot, els germanastres, els quals són criatures que han viscut traumes i han rebut mala educació des de petits. Són adolescents que no respecten ningú i que no han vist ni avis ni oncles a casa de llurs pares. La seva sola presència ja és conflictiva i el conflicte encara creix pel fet que són tinguts per angelets als ulls de llurs pares.

Amb aquest panorama, ¿podem seguir dient allò de "Per Nadal, cada ovella al seu corral"? Sovint, les famílies modernes que ho han provat no els ha quedat ganes de tornar-hi. Els nous avis i els nous cunyats resulten desconeguts. És probable que s'hagi hagut d'avisar que no es parli de futbol o no es parli de política perquè uns són de dretes i els altres d'esquerreres... A més a més, dins d'aquest context, l'ostentació té el seu paper: moda de *boutique*, telèfons mòbils d'última generació, automòbils, relats de viatges, etc. I tot plegat amanit per les genialitats dels germanastres. Els àpats (ara són

sopars) s'hauran hagut de fer en algun restaurant, fora de casa. Quasi sempre haurà quedat un pòsit de ressentiment que deixa un record desagradable que es fa molt viu quan s'apropen les següents festes nadalenques.

Per si tot això no fos poc, encara s'hi afegeix la voracitat dels comerciants i fabricants de tota mena, que ja al final del mes de novembre comencen llurs campanyes propagandístiques de promoció de perfums, complements de moda, telèfons mòbils i, sobretot, joguines. Les criatures han de veure a la TV



El Nadal de 1971, a Begur.

tota mena de nines que fan això i fan allò; de *barbis*, fins i tot n'hi ha una de prenyada. Tot seguit s'encenen les lluminàries dels carrers i es "planten" grans arbres a llocs on no hi ha terra... Ara, a més dels Reis d'Orient, hi ha el Pare Noel. Això vol dir dues tandes de regals. I avui dia no són pas només els petits que esperen presents. Els grans també esperen els seus. La TV repeteix sovint allò de "ja has fet les compres de Nadal?". Els establiments obren els diumenges i dies de festa... Després vindran les "compres de Reis".

Conseqüència d'aquest ambient de provocació vers el consum és un mal rotllo per a totes aquelles famílies que no es poden permetre gastar tant. Sovint hi ha alguna persona que ha perdut la feina... L'ostentació, però, és present a tot arreu i l'enveja dona els seus fruits. La gent està majoritàriament de mal humor i constantment rememoren les mateixes situacions de l'any passat en aquestes tres setmanes de final de desembre i principi de gener.

Potser a algú li semblarà exagerat tot això que dic. Afortunadament li hem de donar la raó pel que fa a Begur i als begurencs, perquè aquí encara no ha arribat el malviure generalitzat de les grans ciutats. Aquest fenomen, però, és fruit dels canvis socials dels últims 50 anys, i és irreversible. Trigarà més o menys a imposar-se aquí, a Begur, però arribarà. Com altres coses desagradables que ja a hores d'ara estan passant a Barcelona.

Ara que hi ha turisme de sol i platja, turisme rural, turisme de neu, turisme cultural, turisme sexual... n'hi haurem d'afegir un altre: el turisme antinadalenc. Seria aquell que s'oferiria a tota la gent que vol fugir del record desagradable d'anys anteriors i desitgen passar aquells dies sense campanes, lluminàries, músiques, gaïls, arbres, Noels, tions, regals, Reis, pastors, àngels, torrons, neules, cava, etcètera, etcètera. Dins un silenci total o, almenys, l'absència de qualsevol record nadalenc i en companyia de persones escollides.

Això mateix és el que ens estan dient tota aquesta gent de Barcelona i altres indrets que veiem pels carrers deserts de l'hivern begurenc. És gent que no ha vingut pas pel nostre paisatge, ni la nostra gastronomia. Han arribat a Begur fugint, fugint. Em penso que tots ells estarien d'acord amb el que explico en aquest escrit.

Joaquim Valentí i Fiol

Frases fetes

Cada vegada hi ha més frases fetes que es van incorporant al llenguatge quotidià, amb més o menys fortuna. Vull dir que, a vegades, seria millor que no les utilitzéssim. Darrerament, i sobretot a Barcelona, a més de desitjar-te bon dia, o bona tarda, o bon any, segons el que s'escaigui en el moment en què es vol manifestar el desig, s'ha introduït el "bon cap de setmana". No hi hauria res a dir si no fos que, en general, qui endinya la frase de sempre no té ni idea de les circumstàncies específiques que concorren en la persona a qui la dirigeix; el que significa que potser li estan desitjant un bon cap de setmana a algú que, per exemple, el dissabte ha planejat atracar el teu establiment, o ha d'ingressar a l'hospital perquè l'operin de la pròstata, posem per cas.

Però és evident que existeix bona fe o bona voluntat i que sempre és agradable que et tractin bé, fins i tot assumint el risc de no estar gaire encertats o equivocar el moment. El dia que et desitgen "bon cap de setmana" és el divendres. A mi aquest dia és el que m'agrada més de la setmana, veig la gent més contenta, trobo que caminen com si portessin sabates més lleugeres i van amb el front més aixecat. Sé perfectament que és una impressió personal i que el més probable és que caminin com cada dia, però jo ho veig així. El divendres al matí vaig a prendre cafè en un bar on hi ha molta clientela, són gent que té l'oficina a prop i es prenen uns minuts de descans. Els dos cambrers que hi ha són simpàtics i intenten servir eficaçment, però no donen l'abast; això sí, quan et tornen el canvi en un platet amb els euros corresponents, invariablement acompanyen el gest amb un discret somriure i el corresponent "gràcies i bon cap de setmana".

Però el divendres 14 de desembre de l'any que hem acabat, després d'aixecar-me, em telefonen des de Begur els meus germans dient-me que vagi de seguida cap a casa perquè el nostre pare està molt malament. Jo agafo el cotxe i tot conduint penso que el que és més probable és que s'hagi produït el pitjor i no m'ho hagin dit. Estic trist i preocupat. Amb això, em truquen pel mòbil. És un company que m'informa

d'una reunió de feina prevista per al di lluns a la qual hauria d'assistir. Li explico la meua situació, li exposo el que penso sobre els temes a tractar i li dic que faci el favor de traslladar-ho a la resta del grup, ja que veig molt poc probable poder-hi assistir. Em diu que no em preocupi, que farà el que li dic i que lamenta molt tot el referent al meu pare..., i seguidament em diu: "Bé, adéu i bon cap de setmana", no va poder evitar-ho... La nit del dissabte el pare ens va deixar.

Hi ha exemples menys tristos sobre la utilització de les frases fetes en moments inoportuns, segur que tots podríeu explicar-ne algun. Us explicaré una anècdota divertida que em va passar ja fa uns quants anys. Eren les festes de Nadal i estava de vacances a Andalusia amb un amic. Com és lògic, la nit de cap d'any vàrem sortir a celebrar-ho i tant als locals on anàvem com pel carrer, enmig de l'alegria corresponent en aquells moments, tots ens anàvem felicitant: "feliz año nuevo", "feliz año nuevo..." El dia següent varen continuar les felicitacions amb la inevitable i simpàtica repetició de la frase; res a dir, al contrari. Però el meu amic, que és molt educat i afable, la seguí utilitzant fins passats ja alguns dies, en tots els llocs i a cada moment, fins que jo, l'endemà de Reis, vaig dir-li que, atès el temps ja transcorregut, potser no era gaire oportú allò de "feliz año nuevo". Em va donar la raó, potser sí que en feia un gra massa, digué, i jo vaig quedar la mar de satisfet, ja que, francament, ja estava una mica tip

de sentir sempre la mateixa cançó. Ah, però vés a saber qui la tenia, la raó, un cop vist el que passà a continuació. Sortim al carrer i, passejant per uns jardins, veiem darrere d'unes branques un barret de jardiner i, a sota, el seu amo que estava ajupit treballant: "Buenos días, buenos días, ¿están ustedes de vacaciones?", "Pues sí, y usted ¿qué tal?" "Muy bien, muchas gracias, ya pronto iré a descansar un poco". "Que tenga un feliz día", "Y ustedes igualmente y que lo pasen muy bien", i quan ja havíem caminat una cinquantena de metres, sentim un gran enrenou de branques i passes accelerades: era el simpàtic jardiner que amb el seu barret i les tisores a la mà intentava atrapar-nos. Ens aturem i ell arriba acalorat i esbufegant, i, agafant aire, ens diu: "Cuánto lo siento, se me olvidaba, FELIZ AÑO NUEVO".

J. M. CARRERAS i SOLER



En Josep i la Glòria, un matrimoni exemplar.

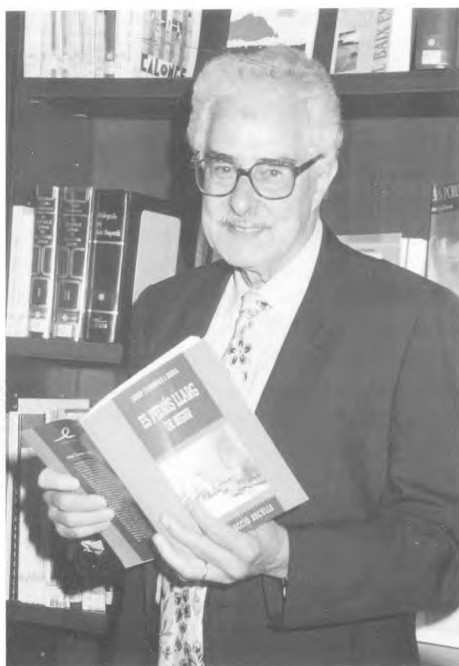
Amb tot l'enyor

Corrien els anys seixanta i pocs quan vàrem crear –valent-nos d'una vella màquina de ciclostil– el que, crec, fou el primer intent d'intercomunicació begurenca, que anomenàrem *Tū y Yo*. Des del primer número fins al darrer ell es va responsabilitzar de fer un article fix en una secció que, amb tot l'encert, anomenà "Es Pedrís Llarg". Posteriorment aquest títol ha esdevingut, amb el millor criteri, penso, nom definitori de la nostra actual revista, en la qual fins a avui, quatre dècades després, mai no ha faltat el seu escrit, les seves enginyoses anècdotes, el fidel reflex del seu tarannà, que sempre hem celebrat perquè, entre altres raons, mai no ha criticat res ni ningú. Em sabia molt de greu que avui, pel sol fet del seu traspàs físic, el seu espai quedés en blanc, i és per això que goso escriure-li. Disculpeu-me l'atreviment.

No sóc pas capaç de recordar qui va tenir el gran encert de presentar-nos. Però sí que recordo molt bé que a l'hivern de la gran nevada, l'any 1962, va començar a venir a casa, al raconet del carrer Farmacèutic Mató, havent sopat, amb el pretext de mirar la tele –aleshores n'hi havia molt poques–. Mentre la Consol ens preparava un cafè, ell feia tot un reguitzell de moixaines a la nostra nena de pocs mesos i, escarxofat al divan, al cap de molt pocs minuts ja restava clapat. Poc que podia ser d'una altra manera, ja que aquell dia, si no s'havia llevat a les cinc del matí és perquè ho havia fet a les quatre o abans i, com cada jorn, no havia deixat de pensar ni un sol moment; estava materialment destrossat. Al cap d'una estona es despertava sobtadament i deia: "Renoil, ja s'ha acabat la pel·lícula? Que n'és de tard! Gràcies, bona nit i fins demà". Sortia amb els talons tocant-li el cul, i amb quatre gambades ja era a casa seva; això sí, quan venia el bon temps, no deixava mai de passar per plaça a cercar un gelat per portar-lo a la seva Glòria.

Així es va començar a travar la nostra entranyable amistat. Quan, sobretot a l'estiu, la feina el desbordava, jo alguns dies també matinava i, al laboratori, li assecava, tallava i empaquetava les fotografies que ell anava revelant, tot això, com deia, "sense deixar de parlar i xalant a tort i a dret". Durant aquestes impagables estones m'explicà les seves facècies fent d'aprenent

de pastisser, de soldat durant set anys, amb guerra –i metralla– inclosa, les seves experiències com a pescador, més tard com a dependent de la Cooperativa i de la farmàcia, fins a –una mica empès per la demanda dels mateixos vilatans– al que de fet feia molts anys era la seva gran passió: la fotografia. Quines matinades més agradables, més denses de comunió. Aquelles quatre o cinc horettes se'ns feien extraordinàriament minses, puix que a les nou ell puntualment obria la botiga i jo pujava al "gonio".



Josep Carreras amb el seu llibre *Es Pedrís Llarg de Begur*.

Ell em va anar ensenyant Begur i la seva rogalia. Posà al meu abast els seus inacabables coneixements de la història dels seus meravellosos indrets i, evidentment, dels seus peculiaríssims personatges. Ell, amb la seva senzilla naturalitat, amb el seu personal sentit de l'humor, amb la seva capacitat per només veure les coses des de l'angle més positiu, em va fer enamorar "des teu poble". Em va mostrar l'excelsa placidesa de, a tret d'alba, deixar-nos gronxar per la barca tot pescant serrans al volantí, fins a les delícies de paladejar uns rovellons acabats de "caçar" –i que per cert em posava al mig del corriol per tal que jo els pogués trobar–, fets amb arengades al bell mig

del bosc, a la brasa de quatre tronquets, i regats amb uns bons xarrups de la bota mentre, per entre els pins, se'ns ofería tota l'excelsa esplendidesa d'Aiguablava i Fornells. Que n'era de meravellós tot allò! No hi ha un indret que no conegués, ni una persona –de qualsevol mena– que li fos aliena. Ell em va fer de bo pe relacionar-me molt estretament amb personalitats com –només n'esmentaré alguns dels ja traspassats– Joan Pi, Lluís Manera, Julio Arnau, Carles Ponsatí, Vicenç Dolç, Pere i Lluïsa Pi, la Tatò, la Gracieta, els germans Joan i Felip Deulofeu... Quin pomell de personatges més begurencs i autèntics. Cadascun d'ells era un insondable rebot de bonhomia. Mai he sabut agrair-li-ho prou.

I encara va saber trobar temps per esdevenir jutge, cuidar l'hort com si fos un jardí i impulsar des de la Parroquia, o d'on se'l necessités, qualsevulla activitat que entengués profitosa per al seu poble o, millor encara, per a la seva gent. I tot això sense restar ni una sola engruna, no ja de les seves responsabilitats, sino tampoc del seu sostingut i exemplar amor vers tota la seva família.

Els estius dels darrers anys sempre que a plaça hi havia sardanes, junt amb les respectives mestresses, no hi faltàvem. Era una de les seves grans passions: comptar-les i ballar-les; darrerament saltar-les no tant, és clar. Per assegurar-nos taula i cadira, quedàvem per trobar-nos a tres quarts de nou. Era igual que ell vingués de la botiga o de missa, no solia arribar fins ben entrats quarts de deu. I és que amb tothom i amb "tothoma" que es creuava, de Begur o d'arreu, indefectiblement no tan sols s'havia de saludar, sinó també d'intercanviar llargues converses sobre multitud de coses que tenien en comú. No he conegut mai cap altra persona que tingués tantíssimes amistats. I és que era inevitable: tothom se l'estimava perquè ell els estava a prop, els anhelava.

Pocs dies, gairebé poques hores abans de finir, encara frisava per complaure'm i aprofitava la trucada d'un amic per demanar-li de portar-nos amb la seva barca de Tamariu a Aiguaxelida ja que, atesa la nostra precarietat per pujar caminant, no ens vàiem amb cor de baixar-hi. Ens resta pendent aquesta excursió i també la de deixar-nos xo-

par per una nit d'havaneres –de les quals era un fervent enamorat–, bo i sopant... Ja ho farem!

Ha sigut un home que, com tots bé sabeu, ha exercit sempre de beguerec de pro. Fins i tot goso dir que és de l'única cosa de què ha presumit amb orgull durant els seus llargs i amples vuitanta-dos anys. A tots ens consta que quan tenia qualsevol cabòria o trasbals pujava fins al mirador de Sant Ramon i allí, lliurant plenament tant els ulls com l'esperit a la serena contemplació del seu gratificant paratge, fàcilment es retrobava i li esdevenia la diafanitat, i tornava amb la més plena placidesa. Quina

professió d'amor i quina més senzilla grandesa!

Quan el dilluns dia 16 de desembre, amb ple sol del migdia, entràvem a Begur per tal de dir-li l'últim adéu, tinguérem el convenciment que es castell i es poble havien esdevingut molt més petits, que la llum s'havia esmorteït, que el blau del cel era molt més lívid i que, definitivament, d'ara endavant, trobarem un Begur molt incomplet.

I és per això, i moltes, moltíssimes altres coses, que ni podem ni volem oblidar-te. N'estem molt contents, contentíssims, d'haver-te conegut, d'haver-te tractat, d'haver-te estimat. I sempre que sentirem que un flabiol ata-

ca l'inici d'una sardana, callarem, i mirant-nos als ulls, comptarem "un, dos, tres...".

"[...] en quedar-me sol, m'envoltava una placidesa inenarrable, vaig mirar al cel, ja ple d'estels, i les últimes clarors del crepuscle em dibuixaven sobre un horitzó tènuelement rosat les siluetes del Montseny, dels Àngels, de Rocacorba, del Canigó, del Montgrí... mentre els fars del cap de Creus i Ses Medes em feien l'ullet".

Josep Carreras i Riera

Marc Heras Vila

Record inesborrable

Estimats amics, en aquesta edició d'*Es Pedrís Llarg* trobarem a faltar l'article del meu pare. Dic "en aquesta", però el que penso és que el trobarem a faltar en tots els propers números. La senzillesa a l'hora d'escriure i la gràcia d'aquest tarannà beguerec han aconseguit de tots nosaltres un interès i una atracció envers la història del nostre poble. Durant molts anys ens ha explicat les seves vivències com si narrés un conte on els protagonistes són els nostres avantpassats, i els decorats, els mateixos carrers i paisatges que trepitgem i vivim...

Ara, que ja no hi és, sempre trobo una estona al dia per pensar en ell i en la seva manera de ser. Crec que ha estat una persona que ha passat per la vida fent el bé i procurant la felicitat dels altres. Era amable i educat, alegre, xerraire i afectuós; era molt vital, li agradava aixecar-se aviat, anar a comprar el pa i la llet, i veure com els carrers s'omplien de llum i de gent. Baixava al jardí a cuidar les flors, i cada dos per tres en pujava un ram a la meva mare. Ho feia sense compliments ni romanticismes, fins i tot, sovint, rondinant perquè els gats li havien aixafat els geranis o les hortènsies. Però allà, dins un gerro amb aigua deixava la seva manera d'estimar... De tant en tant en preparava un per a mi...

Ens hauria agradat gaudir un temps més de la seva presència, però tenia el cor cansat, i la mort se'ns el va endur lluny de nosaltres. Una doctora ens va dir que els cors també es cansen de tan estimar, i que aquest



Inauguració a Begur de "La nissaga dels Carreras".

devia ser el cas del nostre pare... Segurament no era un diagnòstic gaire equivocant, ja que a part de la seva família, era una persona que estimava un xic a tothom, una miqueta a cada un de vosaltres, amb molta honestedat, el cor a la mà i els cabells ben blancs. Per això ens agradaria donar-vos les gràcies per haver estat uns fidels lectors del nostre pare, per haver-li sabut donar la il·lusió i l'empenta per escriure en aquestes pàgines fins als darrers dies de la seva vida.

Ara, hem d'aprendre a viure sense ell perquè la seva absència hi serà per sempre més. Des d'aquí, sigui on sigui, li volem demanar que no es preocupi, que el trobem molt a faltar però que aquesta primavera tornarà a florir el lilà, que la gespa tornarà a ser

verda, que plantarem petúnies, que la mamà cada diumenge dina a casa del tío Ricardo i la tia Carmen, i que la cuiden molt i molt; que la petita Berta va creixent, que comença a somriure i que és la nena més maca del món; que ara ja no fa tan fred, que els dies són més llargs, que avui la mamà ha fet un arròs que era molt bo; que aviat posaran les taules a plaça, que es va morir la tieta i la Pepita i la Maria Trias, i que en Manel aviat tornarà d'Andorra... Que el Barça no aixeca cap... I què sé jo quantes coses més et voldríem explicar, papà...!

Descansa en pau. T'estimem molt.

Elena Carreras i família

El dolor de l'absència

Un instant després de conèixer la notícia de la mort de Josep Carreras i Riera –per a mi fou i serà sempre més el senyor Carreras– vaig sentir la necessitat d'expressar, per escrit, el que jo sentia per una persona que havia representat tant per a mi i per a la meua feina al capdavant de l'Arxiu Municipal de Begur. Però, en aquells moments l'exercici d'escriure se'm feia difícil, ja que se m'apilonaven les idees i els records, i em resultava impossible de sistematitzar-los. Em va semblar més adient deixar passar uns dies, tot esperant que s'apaivagués la meua impotència, abatiment i desolació. Però, dos mesos després, les dificultats per transformar en paraules els records persisteixen. Ara bé, *Es Pedrís Llarg* ha de tornar a sortir, com sempre infal·lible amb la seva cita trimestral amb els lectors.



Amb la Tatò i l'arxiver.

El cert és que, a partir d'ara, el contingut d'*Es Pedrís Llarg* serà més pobre. El senyor Carreras l'enriquia amb la seva saviesa popular i amb una extraordinària destresa per transmetre els seus inesgotables coneixements. A banda d'aquestes virtuts, els seus textos contenien una gran modèstia i una impressionant bonhomia. No he conegut mai cap articulista tan prudent i preocupat per no molestar ningú. Si en el seu article esmentava alguna persona, ho comentava, abans de publicar-lo, amb l'interessat o amb la seva família, en cas de tractar-se d'algun difunt, tot cercant el vistiplau de la persona al·ludida o del seu entorn. En una època en què tot s'hi val, i en què les

presses, el poc rigor i a voltes les crítiques infundades estan a l'ordre del dia, em sorprenia aquesta metodologia tan "cavalleresca" del senyor Carreras.

De fet, la seva activitat com a col·laborador periodístic s'havia encetat l'any 1961 amb la publicació *Tú y yo*, editada a iniciativa de la parròquia i com a portaveu del Casino Cultural. L'impulsor, el rector Josep M. Mir, va aconseguir la col·laboració d'un grup de persones amb vocació per a les lletres i per al poble encomiable. Josep Carreras era un d'aquests col·laboradors important, amb una secció fixa que portava el nom del que hauria de ser, al cap dels anys, la seva revista per excel·lència: *Es Pedrís Llarg*. En tot cas, *Tú y yo* va tenir una vida efímera, i al 1963 es deixava de publicar.

Quan l'Ajuntament de Begur decidí, l'any 1987, editar una revista d'informa-

ció municipal i de cultura –l'actual *Es Pedrís Llarg*–, el senyor Carreras hi col·laborà des del primer moment. En el primer número hi publicà l'article "La Plaça de Begur", amb la signatura que va mantenir invariablement, J.C. Riera, amb la qual prioritzava el cognom matern. Des d'aquell primer número al darrer –el 62, del mes de desembre passat,

amb el títol "La gespa del camp de futbol. Una mica d'història" (quina sort que encara va ser a temps de veure'l imprès)– hi publicà més d'una seixantena d'escrits, sortosament molts d'ells recollits en el llibre *Es Pedrís Llarg de Begur*, publicat per Edicions del Baix Empordà, en el marc de l'homenatge que el municipi de Begur li va retre l'any 1995.

Amb motiu d'aquell homenatge vaig tenir l'oportunitat d'escriure un article sobre el senyor Carreras, del qual ara em permeto recuperar un petit fragment que intentava definir-lo: "És així com ens trobem davant d'un personatge on conflueixen dos importants vessants, que en definitiva constitueixen

una sola unitat: l'escriptor i el fotògraf. En Josep és, sens dubte, el notari i el testimoni del poble de Begur de les darreres cinc dècades. I són molt escassos els pobles que poden vanagloriar-se d'haver tingut un notari que ha deixat escrita, i sobretot fotografiada, la història quotidiana del seu poble".

L'estiu de l'any 1993 plantejàvem, d'acord amb el mateix senyor Carreras, la necessitat de personalitzar la seva secció de la revista. En el número d'*Es Pedrís* del mes de setembre d'aquell any 1993 sortia per primera vegada l'article del senyor Carreras sota l'epígraf, que ja mai més abandonaria, de "Sotjant des des Castell". En aquell mateix número vam intentar explicar el perquè d'aquell canvi i d'aquell nom, alhora que aprofitàvem per agrair la fidelitat del seu autor: "Sempre hem comptat amb la col·laboració inestimable de Josep Carreras, que sota la signatura de J. C. Riera ens ha delectat amb treballs costumistes, comentaris del passat i reflexions de ciutadania en veu alta. Molts dels nostres lectors esperen àvids la sortida d'*Es Pedrís* per llegir l'article del senyor Carreras. Per tot plegat, hem pensat que era necessari encetar una secció de la revista amb un epígraf propi que emmarqués de manera personal i intransferible la col·laboració del senyor Carreras. La nova secció és –i es dirà– 'Sotjant des des Castell'. Suggeriu nom proposat a instància nostra pel mateix senyor Carreras. Sens dubte, es tracta d'un nom molt escaient per a aquesta secció, atès que segons el diccionari Fabra la definició de *sotjar* és la següent: 'Observar (algú o alguna cosa) estant amatent al que pugui esde-



La darrera excursió a Ses Falugues, amb la regidora de Cultura, Gemma Amiel, Lluís Costa i la gossa.

Homenatge

Voldria tenir unes paraules de record cap a una persona que aquest butlletí trobarà a faltar: en Josep Carreras. Distingit fa uns anys pel Consistori amb el nomenament de Fill Predilecte del Municipi, era una persona entranyable que, al marge de la seva feina professional, sempre aportava la seva opinió i punt de vista mesurats, fet d'agrair per aquelles persones que han de prendre decisions. Home de pau, de tarannà assossegat, va demostrar en tot moment el seu interès pel dia a dia del poble. L'avi Carreras estimava Begur i Begur l'estimava a ell.

Em plau informar que molt properament l'Ajuntament editarà un àlbum de fotografies que recollirà una petita mostra del gran treball de Josep Carreras.

M'agradaria, personalment, que en un futur no gaire llunyà un espai públic d'aquest poble que tant estimava portés el seu nom. Tinc molt clar que s'ho mereix.

CARLES ARNAU i FERRER
Alcalde

venir-se'. El senyor Carreras sap analitzar l'esdevenidor amb clau de passat, aquest passat que no és més que una part de la història de Begur que ell coneix tan bé".

Josep Carreras va ser un pilar fonamental per a l'Arxiu Municipal. Els consells, les explicacions, l'assessorament... tot plegat el feia insubstituïble. Quan venia a l'Arxiu un investigador, un estudiant, un periodista, o qui fos, a la recerca d'informació sobre el nom d'una casa, d'un camí, de la construcció del Cap sa Sal, de la Cooperativa, d'un personatge, sabíem que davant del dubte o l'absència documental, hi havia l'esplèndid recurs de la memòria històrica del senyor Carreras. I si calia ens ajudava a descobrir sobre el terreny la història de Begur, com quan, la tardor de l'any 1999, va voler acompanyar-nos a una excursió a les coves de Ses Falugues. Es tractava d'una mena de promesa que m'havia fet feia anys. En aquells moments el senyor Carreras tenia gairebé 80 anys, i amb un esperit encomiable va pujar i baixar, entre bardisses, la muntanya, esgarrinxant-se les mans. Quin exemple d'integritat i voluntat! Ell em repetia: "Lluís, és el darrer cop a la vida que vinc a Ses Falugues, però t'ho devia". Aprofitar el seu mesatge per realitzar una visita a aquelles coves era una oportunitat única i impagable. Com ja vaig dir en el seu moment, calia adoptar sempre una actitud d'"esponja" quan es conversava amb aquest begurenc de vastos coneixements i d'una vocació de servei il·limi-

tada, ja que invariablement sempre sorgia l'ocasió per aprendre coses. Com el trobem a faltar!

La veritat és que mentre redacto aquest text no deixo de pensar en un fet que em consola enormement. Amb el senyor Carreras ens havíem proposat, al llarg dels anys, positivament bona part del seu fons fotogràfic i ingressar-lo a l'Arxiu Municipal. A ell li feia il·lusió -em deia, sovint, que mai s'hagués pensat que el seu treball fotogràfic fos important-, i a mi, com a arxiver, em semblava una tasca imprescindible. Doncs bé, després de tant de temps, posàvem fil a l'agulla i ell mateix tenia cura de fer una selecció del seu fons. Així mateix, hi havia una altra cosa que l'il·lusionava: fer una exposició de fotografies conjuntament amb els seus fills Elena, Ramon i Dito, i amb el seu nét Maties. El projecte es convertia en realitat i el mes d'abril de l'any passat, poc després d'ingressar el seu fons a l'Arxiu, s'inaugurava al Centre Cultural Escoles Velles de Begur l'exposició "La nissaga dels Carreras". Un mes i mig més tard, aquesta exposició esdevenia itinerant i era portada a Girona, al Pati del Palau de la Diputació. La felicitat del senyor Carreras era completa. El destí va voler que mig any més tard ens deixés, però estic plenament convençut que va morir amb plenitud i satisfacció. I si a això hi afegim un nou nét, sobren les paraules.

LLUÍS COSTA
Arxiver municipal de Begur

Un record

El diumenge 25 de gener vam celebrar la Festa Major de Sant Vicenç al nostre poble de Regencós.

A la tarda, com sempre, es va fer la tradicional ballada de sardanes.

Aquest any, però, a la trobada hi faltava algú, hi havia un buit considerable entre les rotllanes de gent; vam trobar a faltar en Josep Carreras de Begur, que, malauradament, ens ha deixat fa poc temps.

Això ens fa recordar que quan arribava a la plaça Major ens venia a saludar i, tot seguit, sense perdre més temps, anava a ballar aquesta dansa que tant li agradava.



Josep Carreras, membre del jurat, i Ricard Vaneukem, guardonat amb el primer premi del Concurs de Poesia, l'any 1999.

Era molt amic del meu espòs, en Pere Rubau, i apreciava molt la nostra família.

Tant jo, la Lola, com la meva filla Roser i la meva néta Meritxell li dediquem aquest petit homenatge, tal i com ell en altres moments va fer, en recordar en alguns dels seus escrits a Es Pedris Llarg anècdotes de la nostra família que ens han fet somriure més d'una vegada i, alhora, ens han fet reviure records de persones estimades, algunes de les quals avui ja no hi són.

Nosaltres, des d'aquí, el recordarem sempre.

LOLA, ROSER i MERITXELL

Es presenta el CD dedicat a Artie Shaw

El passat dia 8 de març es presentà a la sala de plens de l'ajuntament de Begur amb una gran assistència de públic un CD que porta el títol d'*Un americà a Begur*, dedicat al músic nord-americà Artie Shaw. Aquest músic de renom mundial fou una persona estretament vinculada al poble de Begur. El CD, patrocinat per l'Ajuntament de Begur, amb la col·laboració de la Diputació de Girona i sota la coordinació de l'Arxiu Municipal de Begur, ha estat realitzat i interpretat per la Principal de la Bisbal, Cobla Oficial de la Generalitat de Catalunya. La presentació anà a càrrec del director de La Principal, Francesc Cassú, i del músic Biel Castelló.

Les peces que constitueixen el CD han estat seleccionades per La Principal a partir d'una interpretació lliure dels lligams de les composicions presentades i Artie Shaw, i són les següents: *Begur*, *Girona aimada*, *Empordanesa*, *Amb la barba plena d'oli*, *Sant*



Foto: Carreras.

Martí del Canigó, *Girona m'enamora*, *Mil·lenari*, *Un americà a Begur*, *Nit estel·lada*, *Pastoral*, *Dansa eterna* i *Beguine the beguine*. A remarcar que la portada del CD s'ha elaborat a partir d'una pintura de l'artista Robert Manera.

El CD, que s'ha posat a la venda per un import de 15 €, és el primer d'una col·lecció que ha encetat La Principal i que pretén retre homenatge a diverses personalitats.

Un vol sobre la costa, 1960

La Sala d'Exposicions Municipal ha acollit una interessant exposició –"Un vol sobre la costa 1960"– que permet consultar les transformacions esdevingudes al litoral gironí. L'exposició fou presentada el dia 4 de març, per la tècnica de l'Arxiu Històric de Girona Montserrat Hosta.

Explicuem l'origen del fons exposat. L'any 1960 els serveis provincials del Ministeri d'Obres Públiques van encarregar la realització de fotografies aèries del litoral gironí des de Blanes a Llançà. S'estaven planificant els accessos a la costa i aquestes imatges havien de servir com a documents de treball.

Han passat més de quaranta anys i avui aquelles fotografies, realitzades per l'empresa Trabajos Aéreos Fotográficos, constitueixen un document històric de gran importància perquè ensenyen un territori que en els anys immediatament posteriors experimentarà una radical transformació urbanística.

L'Arxiu Històric de Girona guarda altres col·leccions de fotografies aèries, de gran interès per estudiar l'evolució



Foto: A. Tàpies.

dels nostres paisatges. Són documents elaborats per a usos administratius que amb el temps han adquirit un interès científic indubtable. A part d'aquest interès, moltes de les fotografies, com en el cas d'aquestes de la Costa Brava de 1960 que es presentaven, conviden a reflexionar sobre la capacitat humana de transformar el nostre entorn i sobre

els efectes d'aquesta transformació.

S'acompanyà la mostra d'aquestes fotografies aèries amb dues mirades més: la de Josep Pla, l'escriptor que millor va descriure la Costa Brava d'aquells anys, i la dels fotògrafs que van retratar-ne la gent i els paisatges, així com amb un plafó dedicat exclusivament a Begur.